

Анонимизиран текст

Превод

C-91/20 – 1

Дело C-91/20

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

24 февруари 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Bundesverwaltungsgericht (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

18 декември 2019 г.

Жалбоподател в първоинстанционното производство и в производството по ревизионно обжалване

LW

Ответник в първоинстанционното производство и в производството по ревизионно обжалване

Bundesrepublik Deutschland

Препис

Bundesverwaltungsgericht

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

[...]

VG5K511/18.A

постановено
на 18 декември 2019 г.

[...]

по административно дело

непълнолетното дете LW,

представявано от неговите родители и законни представители

[...]

жалбоподател в първоинстанционното производство и в производството по
ревизионно обжалване

[...][ориг. 2]

срещу

Bundesrepublik Deutschland,

[...]

ответник в първоинстанционното производство и в производството по
ревизионно обжалване

първи състав на Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд)
след съдебното заседание от 18 декември 2019 г.

[...]

определи:

Спира производството по делото.

На основание член 267ДФЕС поставя на Съда на Европейския съюз
следните преюдициални въпроси:

1. Трябва ли член 3 от Директива 2011/95/ЕС да се тълкува в смисъл, че не допуска разпоредба на държава членка, която предвижда, че на непълнолетното несемейно дете на лице, на което е предоставен статут на бежанец, следва да бъде предоставен статут на бежанец, който е произведен на статута на това лице (т.нар. закрила на семейството на бежанец), и в случая, когато това дете, чрез другия родител, при всички случаи притежава гражданството на друга държава, която не е идентична с държавата на произход на бежанеца и от чиято закрила то може да се ползва?
2. Трябва ли член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС да се тълкува в смисъл, че ограничението, съгласно което правото на

членовете на семейството на предимствата, посочени в членове 24—35 от тази директива, се предоставя само доколкото това е съвместимо с личния правен статут на члена на семейството, не допуска на непълнолетното дете да се предоставя статут на бежанец, произведен от статута на бежанеца при описаните в първия въпрос обстоятелства? [ориг. 3]

3. От значение ли е за отговора на първия и на втория въпрос дали за детето и родителите му е възможно и приемливо да установят местопребиваването си в държавата, на която детето и майка му са граждани, от чиято закрила те могат да се ползват и която не е идентична с държавата на произход на бежанеца (бащата), или е достатъчна възможността целостта на семейството да продължи да е запазена на територията на Федерална република Германия по силата на разпоредбите в областта на правото на пребиваване?

Мотиви:

I

- 1 Жалбоподателката в първоинстанционното производство, родена на [...] 2017 г. на територията на Федерална република Германия, иска предоставяне на статут на бежанец в качеството ѝ на член на семейството. При всички случаи тя е гражданка на Тунис. Дали тя е гражданин и на Сирия, е обстоятелство, което не е установено от съда, разглеждащ делото по същество.
- 2 Родената в Либия майка на жалбоподателката в първоинстанционното производство е гражданка на Тунис. В молбата си за предоставяне на убежище тя посочва, че е имала обичайно пребиваване в Либия до момента на напускане на територията на тази страна. Молбата ѝ за предоставяне на убежище е отхвърлена. Бащата на жалбоподателката в първоинстанционното производство твърди, че е сирийски гражданин от арабски произход и с мюсюлмански религиозни убеждения. През октомври 2015 г. му е предоставен статут на бежанец.
- 3 С решение от 15 септември 2017 г. Bundesamt (für Migration und Flüchtlinge) (Федерална служба за миграцията и чужденците, наричана по-нататък „Bundesamt“) отхвърля молбата на жалбоподателката в първоинстанционното производство за предоставяне на убежище като явно неоснователна.
- 4 С обжалваното съдебно решение от 17 януари 2019 г. Verwaltungsgericht Cottbus (Административен съд Котбус) отменя решението от 15 септември 2017 г. в частта, в която молбата на жалбоподателката в първоинстанционното производство за предоставяне на закрила като бежанец е отхвърлена като явно неоснователна, а не само като неоснователна, но отхвърля подадената по съдебен ред жалба в останалата ѝ

част. Жалбоподателката в първоинстанционното производство не отговаряла на условията за предоставяне на статут на бежанец, тъй като тя не следвало да има основателни опасения от преследване в Тунис, „нейната — [ориг. 4] при всички случаи една — държава на произход“. Що се отнасяло до твърдението за основателни опасения от преследване, в съответствие с принципа на субсидиарност на международната закрила на бежанците следвало да ѝ бъде указано да се обърне за закрила към тунизийската държава, чиято гражданка била. Тя нямала право да иска предоставянето на закрила на семейството на бежанците по член 26, параграф 5, първо изречение във връзка с параграф 2 от AsylG и на основание на закрилата на бежанец, от която се ползвал в Германия нейният баща, сириец. Възможност било в противоречие с правото на Съюза, което имало предимство, и по-конкретно с приложимия в това право принцип на субсидиарност, който бил общ принцип на правото в областта на убежището и на международното бежанско право, международната закрила да се разпростира върху лица, които, подобно на жалбоподателката в първоинстанционното производство, поради самия им личен статут на гражданин на предоставяща закрила друга държава — а следователно същевременно *a priori* — не се нуждаят от закрила.

- 5 В подкрепа на ревизионната си жалба жалбоподателката в първоинстанционното производство посочва, че е тунизийска гражданка. Според нея на непълнолетни деца на родители с различен национален произход следва да се предоставя статут на член на семейството на бежанец по силата на член 26, параграф 2 във връзка с член 5 от AsylG и в случая, когато само на един родител е бил предоставен статут на бежанец. Принципът на субсидиарност на международната закрила на бежанците не бил пречка за това. Член 3 от Директива 2011/95/ЕС разрешавал на държава членка в случаите, в които на член на семейство се предоставяла международна закрила, да предвиди разпростиране на тази закрила върху други членове на това семейство, стига за тях да не било налице някое от посочените в член 12 от Директива 2011/95/ЕС основания за изключване и стига положението им да имало връзка с логиката на международната закрила поради необходимостта от запазване на целостта на семейството. Закрилата на непълнолетните деца и висшите интереси на детето следвало специално да бъдат взети в предвид в рамките на законодателството. Това следвало и от членове 3, 9, 18 и 22 от Конвенцията на ООН за правата на детето и от нейния преамбюл, както и от приетия към нея Общ коментар от 16 ноември 2017 г.
- 6 Ответникът в първоинстанционното производство иска обжалваното съдебно решение да бъде оставено в сила [ориг. 5]

II

- 7 Производството по делото следва да бъде спряно и на основание на член 267 ДФЕС следва да се отправи преюдициално запитване до Съда на

Европейския съюз (наричан по-нататък „Съдът“) по [ориг. 6] въпросите, формулирани в диспозитива на определението. Тези въпроси се отнасят до тълкуването на член 3 и член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 337, 2011 г., стр. 9; наричана по-нататък „Директива 2011/95/ЕС“).

- 8 1. От определящо значение за преценката от правна страна по германското право е Asylgesetz (AsylG) (Закон за убежището, наричан по-нататък „AsylG“) в редакцията, публикувана на 2 септември 2008 г. (BGBl. I, стр. 1798), последно изменен с член 48 от Закона от 20 ноември 2019 г. (BGBl. I, стр. 1626). Съгласно член 77, параграф 1, първо изречение, първа част от изречението от AsylG по спорове по този закон съдът се основава на фактическото и правно положение към момента на последното съдебно заседание.
- 9 Следните разпоредби на националното право представляват правната уредба, която съгласно този закон е относима към спора:

Член 3 от AsylG

(1) Бежанец по смисъла на Конвенцията от 28 юли 1951 г. за статута на бежанците [...] е чужденец, който

1. поради основателни опасения от преследване, основано на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група

2. се намира извън държавата (държавата по произход), а) на която е гражданин, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази държава

[...]

Член 26 от AsylG

[...]

(2) На дете на лице с право на убежище, което към датата на подаване на молбата му за предоставяне на убежище е непълнолетно и не е семейно, се признава [ориг. 6] право на убежище по негова молба, ако на чужденеца е признато право на убежище с неподлежащ на обжалване акт и не са налице основания за отнемане или оттегляне на този статут.

[...]

(5) Параграфи 1—4 се прилагат съответно към членове на семейството по смисъла на параграфи 1—3 на лица с право на международна закрила. Статутът на бежанец или субсидиарната закрила заместват правото на убежище. [...]

[...]

- 10 2. Преюдициалните въпроси са от значение за решаването на спора и изискват разяснение от страна на Съда.
- 11 2.1 Преюдициалните въпроси са от значение за произнасянето по искането на жалбоподателката в първоинстанционното производство да ѝ бъде предоставен статут на бежанец.
- 12 а) Жалбоподателката в първоинстанционното производство няма право на собствено основание да иска предоставяне на статут на бежанец (член 3, параграф 4 от AsyIG).
- 13 На лица, които се явяват граждани на две или повече страни, не може да бъде предоставен статут на бежанец, когато те не могат да се обърнат за закрила към една от страните, на които са граждани [...]. Това следва от член 1, раздел А, точка 2, втори параграф от Конвенцията за статута на бежанците от 28 юли 1951 г. („Женевската конвенция“), допълнена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г. [...], в който намира израз принципът на субсидиарност на международната закрила на бежанците. Съгласно тази разпоредба дадено лице не се счита лишено от закрилата на страната на неговото гражданство, ако без някаква действителна причина, произтичаща от основателни опасения, то не се обръща за закрила към една от страните, чийто гражданин се явява. На лица, които имат само едно гражданство, но изпитват основателни опасения от преследване по отношение на друга държава (например държавата на предишното обичайно местоживееене) по принцип също трябва да бъде указано да се възползват от съществуващата закрила посредством държавата на гражданството (член 1, раздел А, точка 2, първи параграф от Женевската конвенция). В този смисъл трябва да се тълкуват и член 2, букви г) и н) от Директива 2011/95/ЕС, както и член 3, параграф 1 от AsyIG: съгласно тези разпоредби бежанец по смисъла на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС е този, който е лишен от закрила, тъй като той не се ползва от никаква ефективна закрила от страна на държава на произход по **[ориг. 7]** смисъла на член 2, буква н) от Директива 2011/95/ЕС [...]. Съгласно тези принципи в случая на жалбоподателката в първоинстанционното производство не може да се признае статут на бежанец поради наличие на основателни опасения от преследване. Този извод се налага, тъй като жалбоподателката в първоинстанционното производство може да получи ефективна закрила в Тунизийската република — страна, на която е гражданин. Не са налице данни, че Тунизийската република не би била склонна или не би била в състояние да предостави на жалбоподателката в първоинстанционното производство необходимата закрила срещу преследване или срещу принудително отвеждане в Сирия, държавата на произход на нейния баща, на когото е признат статут на бежанец, или в трета държава (верижно връщане).

- 14 б) Непълнолетната жалбоподателка в първоинстанционното производство обаче отговаря на условията за признаването на статут на бежанец на непълнолетни несемейни деца на родител, на когото е признат статут на бежанец, които са предвидени в член 26, параграф 5, първо и второ изречение във връзка с параграф 2 от AsylG. На нейния баща, който по твърденията му е сириец, е признат статут на бежанец. В обхвата на член 26, параграф 2 във връзка с параграф 5, първо и второ изречение от AsylG попадат и родените на територията на Федерална република Германия деца на лицето, на което е признат статут на бежанец. Не се изисква родствената връзка с детето вече да е съществувала в държавата, в която бежанецът е преследван. При спазване на правото на Съюза националното право следва да се тълкува в смисъл, че закрилата на семейството на бежанците трябва да се предоставя и когато членът на семейството е гражданин(и) на държавата, в която няма преследване.
- 15 2.2 Преюдициалните въпроси изискват разяснение от страна на Съда.
- 16 а) С първия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали в ситуация като разглежданата в главното производство член 3 от Директива 2011/95/ЕС трябва да се тълкува в смисъл, че той не допуска установеното в член 26, параграф 2 във връзка с параграф 5, първо и второ изречение от AsylG правило, което задължава националните органи да предоставят на непълнолетното несемейно дете на лице, на което е признат статут на бежанец, изведен от този статут произведен статут на бежанец и в случая, когато детето и другият му родител са граждани на друга [ориг. 8] държава, която не е идентична с държавата на произход на лицето, на което е признат статут на бежанец, и от чиято закрила те могат да се ползват.
- 17 Член 3 от Директива 2011/95/ЕС разрешава на държавите членки да въвеждат по-благоприятни стандарти за определяне на дадено лице като бежанец, доколкото тези стандарти са съвместими с Директива 2011/95/ЕС.
- 18 аа) В практиката на Съда е изяснено, че даден по-благоприятен стандарт е съвместим с Директива 2011/95/ЕС, ако той не застрашава общата структура или целите на Директивата. Несъвместими с тази директива са национални стандарти, които предвиждат предоставянето на статут на бежанец на граждани на трети държави или на лица без гражданство, намиращи се в положение, напълно лишени от връзка с логиката на международната закрила (решение на Съда от 18 декември 2014 г., M'Boj, C-542/13, EU:C:2014:2452, т. 44). Наличието на някое от уредените в член 12 от Директива 2011/95/ЕС основания за изключване означава, че липсва такава връзка с логиката на международната закрила. Така например условието по член 3 от Директива 2011/95/ЕС не допуска национални разпоредби, предоставящи предвидения в Директивата статут на бежанец на лица, които са изключени от него съгласно член 12, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС (решение на Съда от 9 ноември 2010г., В и D, C-57/09 и C-101/09, EU:C:2010:661, т. 115). Когато за членовете на семейството на лице, на което е

признат статут на бежанец, не е налице никое от уредените в член 12 от Директива 2011/95/ЕС основания за изключване и положението им има връзка с логиката на международната закрила поради необходимостта от запазване на целостта на семейството, член 3 от Директива 2011/95/ЕС позволява на държавата членка да разпростре тази закрила по отношение на други членове на това семейство (решение на Съда от 4 октомври 2008 г., Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, т. 74).

- 19 Съгласно националното право разпространето на международната закрила по отношение на близки членове на семейството на лице с право на международна закрила, което разпространение член 26 от AsylG предвижда независимо дали основанията за закрила са налице и за самото лице, има двойна функция. От една страна, това разпространение се основава на опита, че в борбата срещу опозиционните сили държавите, които не са толерантни, са склонни да предприемат [репресивни] действия спрямо лица, които са особено близки на преследваното лице, вместо спрямо [ориг. 9] политическия противник, който те не могат да задържат, за да постигнат по този начин така или иначе все пак целта си да потиснат изразяването на различни мнения [...]. Тази връзка е подчертана в съображение 36 от Директива 2011/95/ЕС. В това отношение за държавата на произход на лицето, притежаващо правото да бъде последвано от семейството си, което е с вече признато право на закрила, по принцип е без значение дали другият член на семейството има гражданството на друга държава, в която той е защитен от преследвания. От друга страна, член 26 от AsylG транспонира изискваната от член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС закрила на семейството по отношение на членове на семейството, които в лично качество не отговарят на условията за такава закрила, „в прекомерна степен“ по начин, който правото на Съюза не изисква в този смисъл. Националният законодател не гарантира на този кръг от лица посочените в членове 23—35 от Директива 2011/95/ЕС предимства чрез отделни разпоредби. С оглед на запазването на целостта на семейството той гарантира тези предимства, като признава и на другите членове на семейството статута на закрила на лицето с право на международна закрила, при това — изключвайки лицата, за които по отношение на личността са налице основания за изключване съгласно член 12, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС (член 26, параграф 4 от AsylG) — независимо от наличието на основания за закрила на самото лице. С оглед на тази двойна функция при всички положения автоматичното признаване по силата на националното право на статут на бежанец на членове на семейството на лице, на което този статут е предоставен съгласно Директива 2011/95/ЕС, по принцип има връзка с логиката на международната закрила (решение на Съда от 4 октомври 2018 г., C-652/16, т. 72).

- 20 бб) Следователно въпросът дали е съвместимо с общата структура и с целите на Директива 2011/95/ЕС да се предостави закрила на семейството и на такива членове на семейството на лице с предоставен статут на бежанец, които са граждани на трета държава и имат гражданството на друга държава,

която не е идентична с държавата на произход на бежанеца, и от чиято закрила те се ползват, или дали това е несъвместимо с техния личен правен статут, изисква разяснение от страна на Съда с оглед на правото на Съюза.
[ориг. 10]

- 21 (1) Различни разпоредби от Директива 2011/95/ЕС и от Женевската конвенция за бежанците, съответно отразяващи принципа на субсидиарност на международната закрила на бежанците, биха могли да сочат за наличието на несъвместимост. Видно от съображение 4 от Директива 2011/95/ЕС, Женевската конвенция за бежанците, допълнена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г., представляват крайъгълен камък на международноправния режим за закрила на бежанците. Съгласно член 1, раздел А, точка 2, първи параграф от Женевската конвенция за целите на тази конвенция терминът „бежанец“ се прилага към всяко лице, което в резултат на събития, станали преди 1 януари 1951 г., и при основателни опасения от преследване, се намира извън страната, чийто гражданин е то, и не може да се ползва от закрилата на тази страна, или не желае да се ползва от такава закрила поради тези опасения. Съгласно член 1, раздел А, точка 2, втори параграф, първа част от изречението от Женевската конвенция изразът „страната на неговото гражданство“ означава в случаите, когато някое лице се явява гражданин на няколко страни, всяка една от страните, чийто гражданин е то. Съгласно член 1, раздел А, точка 2, втори параграф, втора част от изречението от Женевската конвенция такова лице не се счита лишено от закрилата на страната на неговото гражданство, ако без някаква действителна причина, произтичаща от основателни опасения, то не се обръща за закрила към една от страните, чийто гражданин се явява. Член 1, раздел А, точка 2 от Женевската конвенция е израз на принципа на субсидиарност на международната закрила на бежанците.
- 22 Този принцип намира отражение в съображенията от Директива 2011/95/ЕС. Съгласно съображение 12 от Директива 2011/95/ЕС основната цел на тази директива е, наред с останалото, да гарантира прилагането от държавите членки на общи критерии за определяне на лицата, които реално се нуждаят от международна закрила. Съгласно съображение 15 от Директива 2011/95/ЕС гражданите на трети държави, на които е разрешено да пребивават на територията на държавите членки не поради необходимостта от международна закрила, а по преценка на държавата като проява на добра воля или по хуманитарни съображения, не попадат в приложното поле на тази директива (по този въпрос вж. решение на Съда от 18 декември 2014 г., С-542/13, т. 46).
- 23 От материалноправна гледна точка принципът на международна субсидиарност намира израз и в член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС. Същото [ориг. 11] важи по отношение на член , параграф 1, буква в) от Директива 2011/95/ЕС. Клаузата за преустановяване ясно посочва, че лице, което се ползва от закрилата на собствената си държава, не се нуждае от международна закрила (ВКБООН, Наръчник с процедури и критерии за

определяне на бежански статут съгласно Конвенцията от 1951 г. и Протокола от 1967 г. за статута на бежанците, актуално състояние: декември 2011 г., [актуално съдържание на текста на немски език: 2013 г.], т. 117). Освен това последната част от изречението от член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС отчасти се определя като материалноправен израз на принципа на субсидиарност на международната закрила на бежанците. В този контекст притежаването на друго или на още едно гражданство се причислява към личния правен статут („personal legal status“/„statut juridique personnel“) [...], както счита и белгийският Conseil du Contentieux des Etrangers, според който член 23 от Директива 2011/95/ЕС напомня на държавите членки необходимостта да вземат предвид личния правен статут на члена на семейството „(например друго гражданство)“ [цитирано съгласно Европейската служба за подкрепа в областта на убежището, Правен анализ: условия за предоставяне на международна закрила (Директива 2011/95/ЕС), 2018 г., стр. 109 и сл., бележка под линия 640]. В точка 184 от публикацията, озаглавена „Наръчник с процедури и критерии за определяне на бежански статут съгласно Конвенцията от 1951 г. и Протокола от 1967 г. за статута на бежанците“, която няма задължителна сила в международното право и при все това в съответствие със съображение 22 от Директива 2011/95/ЕС следва да се има предвид като помощно средство за тълкуване за целите на установяване на еднакво тълкуване на правото, Върховният комисар на Организацията на обединените нации за бежанците разглежда въпроса за съвместимостта на личния правен статут на члена на семейството. В тази точка по отношение на член 1, раздел А, точка 2, втори параграф, втора част от изречението от Женевската конвенция се посочва следното:

„Когато главата на семейството отговаря на посочените в определението критерии, на членовете на семейството му обикновено се предоставя статут на бежанец по силата на принципа на целостта на семейството. Естествено на член на семейството не следва да бъде предоставен официален статут на бежанец, когато това би било несъвместимо с личния му правен статут; всъщност при определени обстоятелства е възможно членът на семейството на бежанец да има гражданството на страната, в която е получил убежище, или и на друга страна и да се ползва от закрилата на тази страна. При такива **[ориг. 12]** обстоятелства не би била налице необходимостта да му бъде предоставен статут на бежанец“.

(в този смисъл е и становището на Постоянния комитет на ВКБООН, Questions relatives à la protection de la famille, документ EC/49/SC/CRP.14 от 4 юни 1999 г., т. 9, <https://www.unhcr.org/fr/excom/standcom/4b30a6i8e/questions-relatives-protection-famille.html>).

- 24 Съгласно член 4, параграф 3, буква д) от Директива 2011/95/ЕС оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено за всеки отделен случай, като се взема под внимание дали е разумно да се смята, че молителят би могъл да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство той би могъл да поиска. Нормата преобразува предвидени на друго място материалноправни условия в задължение за извършване по административен ред на проверка, която с оглед на член 1, раздел А, точка 2 от Женевската конвенция се отнася по-специално до изискването за извършване на проучване относно притежаването на няколко гражданства [...].
- 25 От процесуалноправна гледна точка принципът на субсидиарност на международната закрила на бежанците намира израз по-конкретно в член 33, параграф 2, буква б) и в член 33, първо изречение, буква б) от Директива 2013/32/ЕС.
- 26 От тези съображения би могъл да се направи изводът, че е в разрез с Директивата статутът на бежанец по силата на националното право автоматично да се разпростира върху член на семейството, който е гражданин на друга държава, която не е идентична с държавата на произход на бежанеца и от чиято закрила той може да се ползва. Това би означавало, че при спазване на произтичащите от член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС права целостта на семейството би следвало да бъде запазена не чрез предоставянето на статут на основание на Директива 2011/95/ЕС, както е предвидено в националното право, а чрез издаването на разрешение за пребиваване при условията, предвидени в разпоредбите относно събирането на семейството в областта на правото на пребиваване. **[ориг. 13]**
- 27 (2) В подкрепа на съвместимостта на разпространето на закрилата на бежанците спрямо жалбоподателката в първоинстанционното производство въпреки тунизийското ѝ гражданство сочи от друга страна обстоятелството, че става въпрос за произведен статут на бежанец, за който именно не се изисква членът на семейството лично да отговаря на критериите относно статута на бежанец (член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС). Ако с Директивата е съвместимо такъв произведен статут на бежанец да се предоставя на членове на семейството дори в случаите, когато е безспорно, че те не следва да имат основателни опасения от преследване, едва ли е понятно защо съществуването на предоставяща закрила държава на произход, която не е идентична с държавата на бежанеца, би следвало да изключва правото да се получи (произведен) статут на бежанец. Всъщност възможността да се ползва закрилата на държавата на произход не представлява основание за изключване, което може да бъде разграничено от определението за бежанец. Възможно е разпространето на закрилата спрямо членове на семейството и в тази хипотеза да има достатъчна връзка с логиката на предоставената на бежанеца международна закрила дори само поради необходимостта от запазване на целостта на семейството. В решение по дело Ahmedbekova Съдът не се позовава на обстоятелството дали

целостта на семейството би могла да бъде гарантирана в страната, в която бежанецът е получил убежище, и чрез издадено на члена на семейството разрешение за пребиваване (вж. решение на Съда от 4 октомври 2018 г., *Ahmedbekova*, C-652/16, т. 73).

- 28 б) Освен това е необходимо да се изясни какво значение следва да се придаде на съдържащото се в член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС условие за съвместимост с личния правен статут на члена на семейството. Условието за съвместимост с личния правен статут е резултат от предложение на Европейския парламент за изменение на предложението на Европейската комисия за последвалата Директива 2004/83/ЕО. По онова време е направено разяснение на израза „доколкото този статут не е несъвместим със статута им, който те имат“ в смисъл, че при определени обстоятелства някои членове на семейството имат собствен и различен статут, който при определени обстоятелства не е съвместим със статута на международна закрила (доклад на Комисията по граждански свободи и права, правосъдие и вътрешни работи от 8 октомври 2002 г. (COM(2001)510—C5-0573/2001—2001/0207(CNS), стр. 17, изменение 22).[ориг. 14]
- 29 ВКБООН тълкува условието в смисъл, че има обстоятелства, при които принципът на произведен правен статут не следва да бъде спазван, а именно когато членовете на семейството лично подават молба за предоставяне на убежище или когато предоставянето на произведен статут би било несъвместимо с личния им правен статут, например ако те са граждани на приемащата държава членка или поради това че те могат да се позовават на по-благоприятен стандарт на основание тяхното гражданство (Коментар на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците [ВКБООН] по Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила (ОВ L 304, 2004 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 52, стр. 33 относно член 23, параграфи 1 и 2).
- 30 В литературата се застъпва становището, че кръгът от адресати на условието е ограничен до гражданите на приемащата държава членка или на друга държава — членка на Европейския съюз, или до граждани на трети държави с право на дългосрочно пребиваване [...]. Това обстоятелство обаче не следва от член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС с нужната яснота. Ето защо следва да се постави въпросът дали условието по член 23, параграф 2 от Директива 2011/95/ЕС изключва членовете на семейството — граждани на трета държава, която не е идентична с държавата на произход на бежанеца и от чиято закрила те се ползват, от предоставянето на предимствата, посочени в членове 24—35 от Директива 2011/95/ЕС и

следователно по същество ги препраща към запазването на целостта на семейството при условията, предвидени в правото за чужденците [...].

- 31 в) Според запитващата юрисдикция на последно място е необходимо да бъде изяснен въпросът доколко отговорът на първия и втория преюдициален въпрос е от значение дали за непълнолетното дете и родителите му с оглед на статута на бежанец на единия от родителите и с оглед на фактическите обстоятелства на конкретния случай е възможно и приемливо да установят **[ориг. 15]** местопребиваването си в държавата, на която детето и единият от родителите са граждани, от чиято закрила те могат да се ползват и която не е идентична с държавата на произход на другия родител, на когото е предоставен статут на бежанец. Във връзка с това следва да се има предвид, че съгласно германското право целостта на семейството по принцип може да продължи да бъде запазена в приемащата държава членка и по силата на разпоредбите относно събирането на семейството в областта на правото на пребиваване, без обаче в това отношение да съществува безусловно право, което да обхваща всички възможни хипотези.
- 32 За бежанеца би било невъзможно да установи местопребиваването си в държавата на гражданството на членовете на семейството му, ако например вече му е било отказано влизането на територията на тази държава. При всички положения установяването на местопребиваването му в тази държава би било неприемливо за него, ако той трябва да се опасява, че ще бъде изведен от страната и върнат в държавата на преследване или да бъде изложен на опасността от принудително отвеждане в трета държава (верижно връщане) (забрана за връщане). В настоящия случай обаче е възможно приемливост да не е налице и поради самия факт, че лицето, на което е предоставен статут на бежанец в държава членка трябва да може да упражни — извън самото право на пребиваване — същевременно всички свързани със статута на бежанец права; бежанецът разполага с тази възможност безпроблемно само в държавата, предоставила му статута на бежанец (вж. също определение на Съда от 13 ноември 2019 г., *Named*, C-540/17 и C-541/17, EU:C:2019:964, т. 40). Освен това не е изяснен въпросът дали в това отношение трябва да се вземат предвид и други индивидуални обстоятелства, при които установяването на местопребиваването на бежанеца, на непълнолетното дете или на другия родител с оглед на фактическите обстоятелства изглежда невъзможно или неприемливо. В подкрепа на тезата за такова вземане в предвид би могъл да сочи принципът на пропорционалност.

[...]